

2. nedeľa adventná 2014

Text: Luk 2, 25-32

Vtedy žil v Jeruzaleme človek menom Simeon, muž spravodlivý a bohabojný, ktorý očakával útechu Izraela, a Duch Svätý bol v ňom; tomuto oznámil Duch Svätý, že neuvidí smrť skôr, ako by videl Pomazaného Pánovho. Vedený Duchom prišiel teda do chrámu; a keď rodičia priniesli dieťaťko Ježiša, aby vykonal (všetko) podľa obyčaje, predpísanej zákonom, vzal Ho aj on na ramená, chválil Boha a povedal: Teraz prepúšťaš, Pane, svojho služobníka podľa svojho slova v pokoji, 30 lebo moje oči videli Tvoje spasenie, ktoré si pripravil pred tvárou všetkých ľudí: ako svetlo, ktoré sa zjaví pohanom a oslávi Tvoj ľud izraelský.

Milí bratia sestry!

V jednej bájke raz veverička na streche jedného domu našla tri lieskové orechy. Keď rozluskla prvý bola prevrapená, boli v ňom totiž krásne perleťové šaty. Rozhrýzla druhý orech a tam boli ešte krajšie, zlaté šaty. Otvorila tretí orech a v tom, ešte zámožnejšie smaragdové šaty. Veverička ostala smutná a sklamaná, ona túžila, aby v tom oriešku bolo dobré jadierko, bola totiž hladná.

Pod strechou zas jedno mladé dievča s kladivom rozbíjala iné tri oriešky, ale nenašla v nich nič iné ako jadierka. Bola sklamaná. Dúfala v niečo iné. Jej túžbou bola stretnúť sa s princom a zatancovať si s ním na bále. Jej by sa tie šaty hodili.

Máme rôzne túžby, dokonca niekedy i pocit, že by sme potrebovali práve to, čo má náš sused. V adventnom čase je dobré uvažovať, aké sú tie moje túžby? Brat, sestra, akými túžbami žiješ v posledných dňoch? Čo ťa poháňa? Je to ušľachtilá túžba?

Dnešný príbeh hovorí o krásnej túžbe jedného starca – ten očakával útechu pre Izrael od Hospodina. Marketing by tento pojem veľmi neoceníl. Na prvé počutie nič lákavé. Jeho túžba však bola konkrétna – túžil uvidieť očakávaného a Bohom poslaného Spasiteľa.

Jeho meno(Simeon) **znamená počujúci** alebo **ten, ktorý počuje**. Akoby aj jeho meno naznačovalo, že bol vnímavým na Boží hlas... Aj my máme doma jedného Simeona – Šimona. Ten zatiaľ počuje len to, čo chce počuť. Dúfame však, že bude v tomto zmysle raz hodný svojho mena.

Simeon bol mužom očakávania v dobe, ktorá nádeji veľmi nepriala. Skôr naopak. Naokolo bolo veľa problémov a beznádeje. V Palestíne to v tej dobe nevyzeralo vôbec rúžovo. Ľudia trpeli útlakom z vonku i z vnútra. Zvonku trpeli neslobodou a príkorím zo strany Rimanov, ktorí boli vo svojich provinciách veľmi krutými vládcami. Ľud doslova vyciavali a každý odpor utopili v krvi.

Ľudia však trpeli i z vnútra neschopnosťou svojich vodcov, skostnatelosťou veľkňazov a prázdnotou duchovného života a ceremonializmu.

Aj vtedy sa samozrejme našli ľudia, ktorí sa proti tomu búrili. Hovorilo sa **im Zelóti – horlivci pre Božie kráľovstvo**. Chceli Bohu pomôcť nastoliť vládu v krajine. Boli to vlastne partizáni alebo samozvaní povstalci. Ich zásluhou vzniklo niekoľko vzbúr, ktoré však boli napokon vždy krvavo potlačené.

Uprostred tohto útlaku, vlastnej bezmocnosti, márných pokusov o zmenu, uprostred duchovnej prázdnoty, chudoby a chorôb je tu Simeon – človek, ktorý dúfa v Hospodina. **Dúfa aj navzdory tomu všetkému smutnému, čo v živote zažil a čo aj teraz vidí okolo seba**. Nedúfa v milosrdenstvo Rimanov, ani v úspechy partizánov, ale dúfa v Hospodina.

Biblia nehovorí, že by očakával potrestanie tých nenásytných, ktorí sa jemu javili ako zlí.

Očakáva niečo veľmi pozitívne, že Boh poteší tých, ktorí sú smutní a zlomení.

Možno aj mnohí z vás sa takými cítite – zápasíte s chorobou, s finančnými ťažkosťami, trápíte sa vo vzťahu a nevidieť východisko.

Je veľmi ťažké očakávať Božie potešenie a byť naplnený nádejou a radosťou v dobe zármutku a ťažkostí. Tá veľkosť Simeonovej nádeje spočíva v schopnosti vidieť veľké veci v drobných a nenápadných veciach. Postrehol začiatok niečoho dobrého v čase, keď si to nikto nevšimol. Je zaujímavé, ako jeho viera rozoznala v malom navonok úplne obyčajnom dieťati začiatok nového veku. Kým mnohí v jeho dobe dúfali v pád Rímskej ríše a mali veľké oči i plány, on bol schopný všimnúť si malé dieťa a v ňom **miesto, kde sa nebesia prelomili na zem**.

Simeonov príbeh je výzvou, aby sme si v advente aj my všimli drobné, ale vzácne veci. Tváre ľudí okolo nás, pozorne počúvali ich slová. Boh totiž prichádza najradšej úplne nenápadne podobne, ako pred 2000 rokmi. To iste platí aj o jeho hlase - najčastejšie k nám hovorí veľmi ticho.

Simeon ďakuje zo to, že jeho oči uvideli spasenie. Nám sa možno zdá, že nemáme za čo ďakovať, pretože naše nádeje a túžby sa zatiaľ nenaplnili, pretože sme žiadne spasenie nevideli. Nebol som zatiaľ uzdravený, človek, za ktorého som sa modlil sa zatiaľ nezmenil, situácia v rodine alebo v práci sa nezmenila. Spasenie proste nevidíme.

Je to však naša chyba. Naša slepota. Veď Simeon vzápätí cituje starozmluvného proroka Izaiáša 49 kap.: moje oči videli **spasenie, ktoré si pripravil pred tvárou všetkých ľudí.** Chyba je teda v nás. Ak chceme vidieť spasenie, nemôžeme sa stále pozerať na biedu okolo nás a v nás. Potrebujeme sa pozrieť na to malé dieťa, ale aj na toho ukrižovaného muža za Jeruzalemom.

Spasením a naším potešením je to malé dieťa v rukách Simeona. Je to potešenie z toho, že nech to v našom živote vyzerá akokoľvek ťažko, Boh má pre nás dobrú budúcnosť.

Asi štyri roky naspäť nám na fare zazvonil jeden muž. Bol to práve prepustený väzeň. Rozprával mi o tom, ako svojim dlhoročným alkoholizmom ubližoval svojej rodine až nakoniec pod vplyvom alkoholu havaroval a dokaličil pri tom svojho syna. Odsedel si zopár rokov.

Čakal som, že si bude odo mňa pýtať peniaze, ale on mal úplne inú prosbu. Požiadal ma, či by som nezavolať jeho manželke, či by sa nemohol vrátiť domov.

Najprv sa mi ten nápad moc nepáčil, ale potom som vytočil číslo, ozvala sa žena. Ja som stručne vysvetlil v akej veci volám a akú otázku mám. Bola nahnevaná, vysvetlila mi, že mu už po jeho kurátorovi dala jasnú odpoveď, aby sa u nich neukazoval. Popri tom mi tiež vyrozprávala zopár smutných historiek z ich života až kým sa nerozplakala. Po ukončení hovoru som sa mu snažil vysvetliť, že sú situácie a zranenia, ktoré sa nedajú vyžehliť len jedným telefonátom. Aby sa snažil rešpektovať jej rozhodnutie a začal odznova. Možno po čase dostane novú príležitosť a jeho domáci mu odpustia. A aj to, že ak by mu doma nikdy neopustili, Boh mu odpustil a dáva mu novú šancu. Spolu sme sa pomodlili a šiel preč.

Uvedomil som si: takto vyzerá zúfalstvo.

Potom, ako odišiel som si spomenul na iný príbeh, ktorý som kedysi dávno počul.

Vo vlaku v kupé sedeli dvaja muži. Jeden z nich bol zjavne nervózný. Po čase sa dali do rozhovoru. Ten nervózne vyzerajúci muž sa priznal, že je bývalý väzeň, že ho dnes po šiestich rokoch prepustili z väzenia, lebo urobil niečo veľmi zlé. Ublížil veľmi svojej rodine. Počas tých rokov občas písal domov, aby mu odpustili, ale nikdy nedostal žiadnu odpoveď. Pred mesiacom napísal posledný list, že dnes bude prepustený a týmto vlakom pôjde okolo ich záhrady, ktorá je pri trati. Ak mu odpustili a chcú, aby prišiel domov, aby na najbližší strom pri trati v ich záhrade na starú čerešňu dali bielu stuhu. To bude znamením, že mu odpustili, že môže vystúpiť z vlaku. Ak tam stuha nebude bude pokračovať ďalej vedia, že ho doma nechcú.

Potom povedal: *Za touto zákrutou je naša záhrada, ja nemám sil sa tam pozrieť, môžem vás poprosiť, aby ste sa pozreli vy, či tam bude nejaká stuha?* Poprosil zronený muž svojho spolucestujúceho. Vlak prešiel zákrutou a prechádzal okolo záhrady. Muž bývalý väzeň si zakryl oči a celý sa triasol. Priateľu, hovorí mu spolucestujúci, buďte pokojný, pozrite, nie jeden strom je ovešaný stuhami, ale celá záhrada, všetky stromy v záhrade sú ovešané. Mužovi vyšli slzy radosti, na stanici vystúpil. Išiel domov, kde ho čakali.

Milí bratia a sestry, toto je to potešenie, ktoré očakával Simeon, ktoré bolo tak silné, že mohol s radosťou zomrieť. Potešenie, že doma nás čaká náš Pán.

To je to potešenie, ktoré môžeme vidieť a zažiť pri stolovaní s Kristom.

Amen!